

21 565**Aanvulling van het Wetboek van Strafrecht en het Wetboek van Strafvordering met voorzieningen ten behoeve van de bestrijding van heling****NADERE MEMORIE VAN ANTWOORD**

Ontvangen 16 juli 1991

Gaarne geef ik mijn reactie op de vragen en opmerkingen van de leden van de fracties van de VVD, het CDA en Groen Links. Kennisneming van het nader voorlopig verslag heeft mij doen inzien dat ik de vraag van de leden van de VVD-fractie over de delictomschrijving van heling onjuist heb geïnterpreteerd. Ik betreur dit en stel het op prijs thans alsnog deze vraag te beantwoorden.

De leden van de VVD-fractie juichten het voorstel toe het in de praktijk reeds gehanteerde begrip schuldheling nu ook als officiële kwalificatie in artikel 417 bis op te nemen. Het voordeel hiervan is, aldus deze leden, dat zodoende in de kwalificatie in een vonnis – en ook in de documentatie – met een enkel woord kan worden volstaan. Zij betreurden derhalve dat deze vereenvoudiging niet is doorgetrokken naar het voorgestelde tweede lid van de artikelen 416 en 417 bis.

Bij de redactie van een artikel staat voorop dat het artikel duidelijk en overzichtelijk moet zijn. Het verdient derhalve aanbeveling om een artikel, waarin verschillende gedragingen strafbaar worden gesteld, meerdere leden te geven. In de voorgestelde artikelen wordt onderscheid gemaakt tussen het voordeel trekken uit een misdrijfgoed en uit de opbrengst van dit goed. Deze twee verschillende gedragingen zijn als aparte leden opgenomen. De huidige artikelen 416 en 417 bis doen dit ook. De consequentie hiervan is inderdaad dat de kwalificatie van de gedragingen uit het tweede lid van de artikelen 416 en 417 bis iets uitgebreider moet zijn. Dit geringe nadeel weegt naar mijn mening niet op tegen het voordeel van een overzichtelijke en duidelijke delictomschrijving. Ik zal bevorderen dat in de justitiële documentatie in ieder geval kan worden volstaan met een korte aanduiding van het feit.

Voorts was het deze leden niet duidelijk dat aangenomen mag worden dat zij die een gewoonte maken van het opzettelijk voordeel trekken uit de opbrengst van een misdrijfgoed, zonder problemen wegens gewoonteheling kunnen worden vervolgd. Artikel 417 verwijst immers alleen naar artikel 416, eerste lid. Dit is juist. Het is echter ook zo dat de opbrengst van een door misdrijf verkregen goed zelf een voorwerp is dat door misdrijf is verkregen. Bijvoorbeeld het geld dat is verkregen door de verkoop van een gestolen auto. Degene die dit geld in ontvangst neemt, trekt niet alleen voordeel uit de opbrengst van een misdrijfgoed, maar

maakt zich ook schuldig aan het misdrijf van artikel 416, eerste lid. Gesteld kan dan ook worden dat hij die daar een gewoonte van maakt zich schuldig maakt aan gewoonteheling. De beide gedragingen liggen dicht tegen elkaar aan en kunnen elkaar zelfs overlappen. De reden voor de expliciete strafbaarstelling van het voordeel trekken uit de opbrengst van misdrijfgoederen is om geen misverstand te laten bestaan over de vraag of onder heling het delen in de opbrengst begrepen kan zijn (zie aant. 6 op art. 416 in het commentaar op het Wetboek van Strafrecht van Noyon/Langemeijer/Remmelink, blz. 1349).

Tenslotte noemden deze leden de beantwoording van hun vraag over de delictsomschrijving een schoolvoorbeeld van het niet, onvoldoende of onjuist beantwoorden van vragen. Naar mijn mening is hier echter geen sprake van. De vraag is wel beantwoord, maar door een misverstand is hieraan een verkeerde uitleg gegeven. Zoals ik reeds heb meegedeeld, betreur ik dit. Ik hoop met het bovenstaande alsnog te hebben voorzien in een adequaat antwoord.

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin